

CC.OO. convoca el seu congrés de “canvi” del 2017 des de Sant Medir, on fa 40 anys va fer l’assemblea fundacional

“Repensar el sindicat, no refundar-lo”

ÓSCAR MUÑOZ
Barcelona

Dibuixar el futur posant en relleu l’herència del passat. Amb aquesta idea, CC.OO. va reunir ahir a Barcelona el seu consell confederal per convocar el seu pròxim congrés, l’onzè, que tindrà lloc el 29 i 30 de juny i l’1 de juliol del 2017 a Madrid i amb el qual vol obrir una nova etapa. La convocatòria es va fer en un escenari molt especial: l’església de Sant Medir del barri de Sants. Al mateix teatre parroquial on exactament fa 40 anys, l’11 de juliol del 1976, es va celebrar l’assemblea en la qual l’organització, una de les puntes de llança de la lluita anti-franquista, va establir les bases per convertir-se en força sindical d’àmbit estatal.

El secretari general de CC.OO., Ignacio Fernández Toxo, va anunciar que el temps obert ahir “culminarà el llarg procés d’actualització del sindicat”. I va remarcar: “No parlem de refundar-lo, perquè els qui el van fundar ho van fer sobre pedres fortes, però sí de repensar-lo per connectar-lo millor amb la societat”. Així, va fer una crida a la “reflexió i el canvi” des dels centres de treball fins a la direcció estatal, passant per les estructures sectorials i territorials. En el congrés de l’any que ve se citaran 751 dele-

Marcelino Camacho, dret, amb altres dirigents de CC.OO., a l’assemblea de l’11 de juliol del 1976

gats en representació de 969.000 cotitzants.

“Volem interpretar de manera adequada els canvis que s’estan produint en la societat espanyola –va insistir Fernández Toxo– i vincular més i millor el sindicat amb els sectors nous i emergents”. Això passa, va afegir, per “recuperar el valor del treball” en un entorn “basat en les finances” i que “hagenerat fortes desigualtats”. Entre les prio-

ritats per a aquesta nova etapa, va apuntar, hi ha els joves, que “anirem a buscar als instituts, als centres de formació professional i a les universitats, perquè quan accedeixin al món laboral sàpiguen què és el sindicalisme i un conveni col·lectiu”, i les dones, que “pateixen cada vegada més la precarietat”.

Una vegada més, Fernández Toxo va eludir pronunciar-se sobre la seva presentació a la reelecció. “Sé

l’edat que tinc –va dir– i que puc optar a un tercer mandat, però el que jo faci no depèn només de mi, sinó de la gent”. I va recalcar: “No és el moment de distreure’s amb debats nominalistes, sinó d’abocar-se als canvis organitzatius que necessitem”. El líder sindical va afegir que al congrés de l’any que ve també es debatrà sobre la “regeneració democràtica” espanyola, que considera “urgent”.

La reunió d’ahir a Sant Medir va tenir com a convidats alguns dels participants en la històrica assemblea del 1976. Entre ells, Josep Maria Rodríguez Rovira, que tenia 30 anys i va acollir a casa seva el llavors líder de l’organització Marcelino Camacho i Antonio Gutiérrez, que el va succeir a la secretaria general el 1987. “Aquells anys reivindicà-

Fernández Toxo no revela si es presentarà a un tercer mandat: “No és moment de debats nominalistes”

vem les llibertats polítiques i sindicals des de la clandestinitat –va explicar– i avui, en democràcia, treballarem per mantenir les conquestes socials que ens estan traient; la lluita ha de continuar”.

Josep Bigordà, un dels sacerdots de la parròquia de Sants fa 40 anys, va recordar que el 20 de novembre del 1964, al mateix lloc, ja es va celebrar una primera assemblea, en la qual va néixer la Comissió Obrera Central de Barcelona, l’embrió de l’actual sindicat. “Van ser temps molt difícils, teníem por, però, com ens deia mossèn Josep Maria Vidal (llavors rector, finat el 2003), calia saber dir sí, obrir les portes”.●